

CARTA
PENTRU CONSERVAREA LOCURILOR CU SEMNIFICAȚIE CULTURALĂ
BURRA-BURRA, 1979 – ICOMOS AUSTRALIA

Capitolul 1

Preambul:

Avându-se în vedere Carta Internațională privind Conservarea și Restaurarea Monumentelor și siturilor (Veneția, 1964), și Rezoluția celei de a 5-a Adunări a ICOMOS (Moscova 1987), a fost adoptată următoarea carte de către ICOMOS Australia la 19 August 1979 la Burra-Burra. Au fost adoptate revizuirii la 23 februarie 1981 și la 23 aprilie 1988.

Definiții:

Articolul 1

În scopul acestei Carte:

1.1 Prin *loc* se înțelege situl, zona, clădirea sau altă construcție, grupul de clădiri sau alte construcții împreună cu conținutul asociat și împrejurimile.

1.2 Semnificația culturală reprezintă valoarea estetică, istorică, științifică sau socială pentru generațiile trecute, prezente sau viitoare.

1.3 *Substanța* reprezintă tot materialul fizic al *locului*.

1.4 *Conservarea* reprezintă toate procesele de îngrijire a *locului* astfel încât să fie menținută *semnificația* lui *culturală*. Aceasta include *întreținerea* și poate include, în funcție de circumstanțe, și *conservarea*, *restaurarea*, *reconstrucția* și *adaptarea* și va fi în mod obișnuit o combinație având cel puțin una dintre ele.

1.5 *Întreținerea* reprezintă grija continuă de protecție a *substanței*, conținutului și zonei de protecție¹ a unui *loc* și trebuie deosebită de reparare. Repararea presupune *restaurare* sau *reconstrucție* și trebuie tratată în consecință.

1.6 *Prezervarea* reprezintă păstrarea *substanței* în starea ei existentă și întârzierea degradării ei.

1.7 *Restaurarea* reprezintă reîntoarcerea *substanței* EXISTENTE a unui *loc* la o stare anterioară prin îndepărtarea unor etape sau prin reasamblarea componentelor existente fără a se introduce un material nou.

1.8 *Reconstrucția* reprezintă reîntoarcerea unui *loc* cât de aproape posibil la o stare anterioară și se distinge prin introducerea unor materiale (noi sau vechi) în *substanță*. Aceasta nu trebuie confundată nici cu re-crearea sau reconstrucția conjuncturală care ies în afara scopului acestei carte.

¹ Zona de protecție reprezintă o zonă ce înconjoară locul, a cărei limite pot fi determinate prin criterii senzoriale: de exemplu, vizuale (cuprinzând tipuri de coame, forme de acoperișuri), auditive (cascade adiacente sau izvoare) și olfactive (zona de argăsire a pielii).

Note explicative:

Aceste note nu fac parte din Cartă și pot fi/sau fost adăugate acesteia de ICOMOS Australia.

Articolul 1.1

Locul include structuri, ruine, situri arheologice și peisaje modificate de activitatea umană.

Articolul 1.5

Distincțiile la care se face referință în articolul 1.5, de exemplu privind burlanul unui acoperiș:

- întreținerea: inspecția regulată și curățarea burlanului;
- reparația presupunând restaurare: re poziționarea la locul lui a burlanului căzut;
- reparația presupunând reconstrucție: înlocuirea burlanelor distruse.

1.9 *Adaptarea* reprezintă modificarea unui *loc* pentru a se potrivi funcțiilor compatibile propuse.

1.10 *Funcțiunea compatibilă* reprezintă o funcțiune care nu implică schimbarea substanței culturale semnificative; care implică schimbări substanțial reversibile sau schimbări care necesită un impact minim.

Principiile conservării

Articolul 2

Scopul *conservării* este păstrarea *semnificației culturale* a *locului*; ea trebuie să includă măsuri de precauție privind securitatea, întreținerea și viitorul *semnificației culturale*.

Articolul 3

Conservarea se bazează pe respectul *substanței* existente și ar trebui să necesite cele mai puține intervenții fizice posibile. Nu ar trebui să deformeze martorii generați de *substanță*.

Articolul 4

Conservarea ar trebui să folosească toate disciplinele care pot contribui la studiul și păstrarea *locului*. Tehnicile folosite ar trebui să fie tradiționale dar în anumite condiții pot fi moderne atunci când există o bază științifică fermă și care este sprijinită de un personal cu experiență.

Articolul 5

Conservarea unui *loc* ar trebui să ia în considerare toate aspectele *semnificației culturale* ale acestuia fără amplificarea nemăsurată a unora în defavoarea altora.

Articolul 6

Politica de conservare adecvată pentru un *loc* trebuie întâi să fie determinată de o înțelegere a *semnificației culturale* a acestuia.

Articolul 7

Politica de conservare va determina ce funcțiuni sunt compatibile.

Articolul 8

Conservarea necesită întreținerea vizuală adecvată a zonei de protecție; de exemplu, forma, scara, culoarea, textura sau materialele. Nu ar trebui permise construcții noi, demolări, sau modificări care ar afecta agresiv zona de protecție. Inserții de factori de mediu, care afectează agresiv aprecierea sau perceperea *locului* ar trebui să fie excluse.

Articolul 2

Conservarea nu ar trebui întreprinsă până când resurse adecvate nu sunt disponibile pentru a se asigura că *substanța* nu va fi lăsată într-o stare vulnerabilă și că *semnificația culturală* nu va fi deteriorată.

Articolul 3

Urmele aditivării, alterării sau tratamentelor anterioare pe *substanța* unui *loc* sunt martori ai istoriei și folosinței acestuia.

Ațiunea de conservare ar trebui să ajute nu să împiedice interpretarea lor.

Articolul 6

O înțelegere a *semnificației culturale* a *locului* este esențială pentru buna lui conservare. Aceasta ar trebui realizată printr-o investigație amănunțită al cărei rezultat să fie un raport care să conțină o declarație privind *semnificația culturală* a *locului*. Adoptarea formală a declarației privind *semnificația culturală* a *locului* este o cerință esențială pentru pregătirea politicii de conservare.

Articolul 7

Continuitatea funcțiilor unui *loc* poate fi semnificativă într-un anumit fel și de aceea aceasta este de dorit.

Articolul 8

Lucrările de noi construcții, incluzând refaceri și adăugări pot fi acceptabile dacă:

- nu reduc sau umbresc *semnificația culturală* a *locului*;
- sunt conform art. 8.

Articolul 9

O clădire sau o construcție ar trebui să rămână pe locul său istoric. Mutarea întregului sau a unor părți ale unei clădiri sau construcții nu este acceptată decât dacă aceasta este singurul mod în care i se asigură supraviețuirea.

Articolul 10

Îndepărtarea unui martor al semnificației culturale a locului este inacceptabilă. Este permisă doar dacă aceasta reprezintă singurul mod în care se asigură siguranța și conservarea lui. Marorul ar trebui reintrodus în cazul în care, circumstanțele schimbându-se, acest lucru este posibil.

Prezervarea

Articolul 11

Prezervarea este adecvată atunci când starea existentă a substanței constituie ea însăși un martor al unei semnificații culturale specifice sau acolo unde sunt martori insuficienți pentru a permite aplicarea altor procese de conservare.

Articolul 12

Prezervarea se limitează la protecție, întreținere și dacă este necesar la stabilizarea substanței existente dar fără a se deforma semnificația culturală.

Restaurarea

Articolul 13

Restaurarea este potrivită numai atunci când există suficienți martori a unei etape anterioare a substanței și când, revenind la acea etapă, se evidențiază semnificația culturală a locului.

Articolul 14

Restaurarea ar trebui să evidențieze noi aspecte culturale semnificative ale locului. Ea se bazează pe respectarea tuturor mărturiilor fizice, documentare sau altele și se oprește în momentul în care încep presupunerile.

Articolul 9

Anumite structuri au fost concepute pentru a fi ușor mutate sau au deja o istorie a unor mutări anterioare, de exemplu acoperișurile prefabricate. Cu condiția ca asemenea structuri să nu aibă o puternică legătură cu stilul lor prezent, mutarea acestora poate fi luată în considerare.

Dacă o structură este mutată, ar trebui mutată pe un amplasament potrivit și cu o folosință potrivită. Asemenea acțiune nu ar trebui să fie făcută în detrimentul nici unui loc cu semnificație culturală.

Articolul 11

Prezervarea protejează substanța fără a ascunde mărturia modului de construcție și a folosinței ei.

Procesul ar trebui întotdeauna aplicat:

- acolo unde martorii substanței sunt de o asemenea semnificație încât nu trebuie alterați. Acesta este un caz caracteristic maritorilor arheologici de importanță națională.
- acolo unde a fost realizată o investigație insuficientă și nu mai este posibil ca deciziile politicii de conservare să fie luate în concordanță cu art. 23–25.

Articolul 12

Stabilizarea este un proces care ajută la păstrarea intactă a substanței și la fixarea ei. Când este realizată ca parte a activității de preservare aceasta nu introduce materiale noi în substanță. Totuși, când este necesar pentru salvarea substanței, stabilizarea poate fi tratată ca parte a procesului de reconstrucție și se pot introduce noi materiale. De exemplu: tencuirea sau introducerea unor tije de ramforsare în pereții de zidărie.

Articolul 13

A se vedea notele explicative ale art. 2.

Articolul 15

Restaurarea se limitează la reasamblarea componentelor deplasate sau desființarea adăugirilor în concordanță cu art. 16.

Articolul 16

Contribuția tuturor perioadelor *locului* trebuie respectată. Dacă un *loc* conține *substanța* mai multor perioade diferite, evidențierea *substanței* unei anumite perioade în detrimentul alteia poate fi justificat numai dacă ce este îndepărtat este de cea mai mică semnificație culturală și *substanța* care trebuie evidențiată este de cea mai mare semnificație culturală.

Reconstrucția

Articolul 17

Reconstrucția este indicată numai când un *loc* este incomplet datorită distrugerii sau alterării, când este necesară pentru salvarea lui sau când aceasta evidențiază *semnificația culturală* a unui *loc* în totalitatea lui.

Articolul 18

se limitează la întregirea unei entități incomplete și nu ar trebui să afecteze majoritatea *substanței* unui *loc*.

Articolul 19

Reconstrucția se limitează la reproducerea *substanței* a cărei formă este cunoscută ca urmare a marilor fizici și/sau documentari. Aceasta ar trebui să fie identificată la o inspectare atentă ca fiind o lucrare nouă.

Adaptarea

Articolul 20

Adaptarea este acceptată acolo unde *conservarea* unui *loc* nu poate fi altfel realizată și acolo unde *adaptarea* nu micșorează *substanțial* din *semnificația* lui *culturală*.

Articolul 21

Adaptarea trebuie să se limiteze numai la ceea ce este esențial pentru o anumită funcțiune a locului determinată în conformitate cu art. 6 și 7.

Articolul 22

Substanța semnificației culturale inevitabil de îndepărtat urmare a procesului de adaptare, trebuie păstrată pentru a i se permite reinstalare viitoare.

Practica de conservare

Articolul 23

Lucrările asupra unui *loc* trebuie precedate de studii pregătite profesional privind marorii fizici, documentari sau alții și de înregistrarea *substanței* existente înaintea oricărei intervenții asupra *locului*.

Articolul 24

○ Studiul unui *loc* în cazul oricărei intervenții asupra *substanței* sau în cazul excavarilor arheologice ar trebui întreprins acolo unde este necesar pentru a furniza datele esențiale deciziilor privind *conservarea locului* și/sau pentru a pune în siguranță martorii ce urmează a se pierde sau a deveni inaccesibili în timpul *conservării* necesare sau a altei acțiuni de neevitat. Investigarea unui *loc* pentru orice alt motiv care implică modificarea lui fizică și care adaugă substanțial la cunoașterea lui științifică poate fi permisă în conformitate cu politica de conservare a *locului*.

Articolul 25

O declarație scrisă privind politica de conservare trebuie pregătită profesional coordonând semnificația culturală și procedura propusă de conservare cu justificările și mărturiile susținătoare incluzând fotografii, desene și toți martorii corespunzători.

Articolul 26

Organizațiile și indivizii responsabili pentru deciziile politicii trebuie să fie numite/numiți și trebuie să-și asume responsabilități specifice pentru fiecare decizie în parte.

Articolul 27

Direcții profesionale adecvate și de supraveghere trebuie menținute pentru fiecare etapă de muncă și un jurnal trebuie ținut ficivier la toți noii martori și deciziile adiționale, înregistrate conform art. 25 de mai sus.

Articolul 28

Înregistrările cerute de art. 23, 25, 26 și 27 ar trebui ținute într-o arhivă permanentă și făcute accesibile publicului.

Articolul 29

Conținutul art. 10 și 22 ar trebui catalogat profesional și protejat.

Cuvintele în italice sunt definite în art. 1.

Articolul 25

Procedura va include procesele de conservare la care se referă art. 1.4, și alte probleme descrise în principiile Cartei Burra; Politica de conservare.

Traducere arh. **MARIANA NIȚELEA**

SEMNIIFICAȚIA CULTURALĂ

CAPITOLUL 2

Conținut:

1. Prefața
 - 1.1. *Motivația principiilor*
 - 1.2. *Aplicabilitate*
 - 1.3. *Necesitatea stabilirii semnificației culturale*
 - 1.4. *Mijloacele necesare*
 - 1.5. *Probleme neluate în considerare*
2. Conceptul de semnificație culturală
 - 2.1. *Introducere*
 - 2.2. *Valoarea estetică*
 - 2.3. *Valoarea istorică*
 - 2.4. *Valoarea științifică*
 - 2.5. *Valoarea socială*
 - 2.6. *Alte abordări*
3. Stabilirea semnificației culturale
 - 3.1. *Introducere*
 - 3.2. *Colectarea de informații*
 - 3.3. *Cercetarea semnificației culturale:*
 - 3.3.1. *Extinderea cercetărilor*
 - 3.3.2. *Intervenția asupra substanței*
 - 3.3.3. *Ipozeze*
 - 3.4. *Declaraarea semnificației culturale*
4. Raportul
 - 4.1. *Conținut*
 - 4.2. *Materialul scris*
 - 4.3. *Materialul grafic*
 - 4.4. *Surse*
 - 4.5. *Prezentare și adoptare*

1. PREFAȚA

1.1. *Motivația principiilor*

Aceste principii au intenția de a clarifica natura lucrărilor profesionale realizate în cadrul termenilor Cartei Burra. Ele recomandă o procedură metodică pentru cercetarea semnificației culturale a locului, pentru pregătirea unei declarații privind semnificația culturală și pentru punerea la dispoziția publicului a informațiilor.

1.2. *Aplicabilitate*

Principiile se aplică pentru orice loc cu probabilitate semnificație culturală, indiferent de tip sau mărime.

1.3. *Necesitatea stabilirii semnificației culturale*

Cercetarea semnificației culturale și pregătirea unei declarații privind semnificația culturală, imbinată într-un raport definit în secțiunea 4.0., sunt cerințele esențiale premergătoare luării deciziilor privind viitorul unui loc.

1.4. *Mijloacele necesare*

În conformitate cu art. 4 al Cartei Burra, studiarea unui loc se va face utilizându-se toate disciplinele relevante. Mijloacele profesionale solicitate de un astfel de studiu nu sunt cele obișnuite. Nu se poate admite că un singur practician are toată paleta de mijloace necesare pentru cercetarea semnificației culturale și pentru pregătirea unei declarații. Uneori pe parcursul lucrărilor va fi necesar să se angajeze și alți specialiști.

1.5. *Problemele neluate în considerare*

Cercetarea semnificației culturale și pregătirea declarației nu implică sau nu iau în considerare probleme cum ar fi: necesitatea acțiunii de conservare, dificultăți legale, funcțiuni posibile, stabilitate structurală sau costuri și beneficii. Aceste probleme se vor trata în cadrul dezvoltării unei politici de conservare.

2. CONCEPTUL DE SEMNIIFICAȚIE CULTURALĂ

2.1. *Introducere*

În cadrul Cartei Burra, prin semnificație culturală se înțelege „valoare estetică, istorică, științifică sau socială pentru generațiile trecute, prezente sau viitoare”. Semnificația culturală este un concept care ajută la estimarea valorii locului. Locurile care ar putea avea semnificație sunt acelea care ajută la o înțelegere a trecutului sau îmbogățesc prezentul și care vor fi de valoare pentru generațiile viitoare.

De altfel există o varietate de adjective folosite la definirea semnificației culturale în Australia, adjectivele: estetic, istoric, științific și social date în ordine alfabetică în Carta Burra, pot acoperi toate celelalte valori.

Înțelesul acestor termeni în contextul semnificației culturale este discutat mai jos. Ar trebui notat că ei nu se exclud reciproc, de exemplu, stilul arhitectural are și aspecte istorice și estetice.

2.2. *Valoarea estetică:*

Valoarea estetică include aspecte ale percepției senzoriale pentru care pot și ar trebui listate criterii.

Asemenea criterii pot include considerații privind forma, scara, culoarea, textura și materialul substanței; mirosurile și sunetele asociate locului și funcțiunii sale.

2.3. Valoarea istorică:

Valoarea istorică acoperă istoria esteticii, științei și societății și de aceea, într-o formă mai largă fundamentează toți termenii prezenți în această secțiune.

Un loc poate avea valoare istorică pentru că a influențat sau a fost influențat de un personaj, un eveniment, fază sau activitate istorică. Poate avea valoare istorică de asemenea ca și sit al unui important eveniment. Pentru orice loc semnificația va fi mai mare acolo unde martorii evenimentelor sau asocierilor supraviețuiesc in situ sau acolo unde zonele de protecție sunt substanțial intacte decât acolo unde acestea au fost modificate sau unde martorii nu au supraviețuit. În orice caz, unele evenimente sau asocieri pot fi atât de importante încât conferă locului semnificație indiferent de tratamentele ulterioare.

2.4. Valoarea științifică

Valoarea științifică sau de cercetare a unui loc va depinde de importanța, raritatea, calitatea sau reprezentativitatea datelor implicate și de gradul în care locul poate furniza noi informații substanțiale.

2.5. Valoarea socială

Valoarea socială reprezintă acele calități pentru care un loc a devenit un focar al sentimentului spiritual, politic, național sau al altui sentiment cultural pentru un grup majoritar sau minoritar.

2.6. Alte abordări

Împărțirea în valori estetice, istorice, științifice și sociale este o manieră de înțelegere a conceptului de semnificație culturală. Oricum, se pot dezvolta categorii mult mai precise pentru a înțelege dezvoltarea unui loc anumit.

3. STABILIREA SEMNIFICAȚIEI CULTURALE

3.1. Introducere

Pentru stabilirea semnificației culturale a unui loc este necesar a cerceta toate informațiile relevante pentru înțelegerea locului și substanței. Această misiune include un raport ce cuprinde material scris și grafic. Conținutul raportului ar trebui realizat astfel încât să se adapteze locului și limitărilor misiunii, dar va fi în general divizat în două secțiuni: prima, cercetarea semnificației culturale (a se vedea 3.2 și 3.3.) și a doua, declararea semnificației culturale (a se vedea 3.4.).

3.2. Colectarea informațiilor

Informațiile relevante privind cercetarea semnificației culturale ar trebui adunate. Asemenea informații se referă la:

- secvențele de dezvoltare ale locului și relațiile lui cu substanța salvată;

- existența și natura pierderii sau alterării substanței;
- raritatea și/sau interesul tehnic al tuturor sau al unei părți a locului;
- funcțiile locului și ale părților sale;
- relațiile locului și părților sale cu zona de protecție;
- influențele culturale care au afectat forma și substanța locului;
- semnificația locului pentru populația care folosește sau a folosit locul sau descendenții acestei populații;
- conținutul istoric al locului cu referiri speciale la modulele în care substanța acestuia a fost influențată de forțe istorice sau ea însăși a influențat cursul istoric;
- potențialul științific sau de cercetare al locului;
- relațiile locului cu alte locuri, de exemplu privind design-ul, tehnologia, funcțiunea, localitatea sau originea;
- orice alt factor relevant pentru înțelegerea locului.

3.3. Cercetarea semnificației culturale

Cercetarea semnificației culturale urmărește colectarea informațiilor.

Validitatea raționamentelor va depinde de grija cu care datele sunt colectate și sunt puse în aplicare.

În cercetarea semnificației culturale practicianul ar trebui să enunțe concluziile. Aspectele nerezolvate ar trebui identificate. Oricare ar fi considerată principala semnificație a unui loc, ar trebui să li se acorde considerare tuturor celorlalte aspecte cu semnificație.

3.3.1. Extinderea cercetărilor

În cercetarea acestor probleme un practician ar trebui să înregistreze suficiente elemente ale locului în vederea constituirii unei baze pentru discutarea problemelor. În timpul acestor cercetări toate problemele urgente ce amenință locul, cum ar fi stabilitatea sau securitatea ar trebui raportate clientului.

3.3.2. Intervențiile asupra substanței

Intervențiile asupra sau îndepărtarea substanței la această etapă ar trebui să se facă strict conform condițiilor Cartei Burra.

3.3.3. Ipoteze

Ipotezele nu ar trebui prezentate ca fapte deja stabilite. Ipotezele fezabile sau posibile ar trebui listate cu martorii pro și contra împreună cu linia raționamentului care a fost urmat. Orice încercare care a fost făcută pentru a se verifica o ipoteză ar trebui înregistrată, pentru a se evita repetarea aceluiași cercetări.

3.4. Declarația semnificației culturale

Practicianul ar trebui să pregătească o declarație succintă a semnificației culturale, sprijinită de sau referitoare la materialul grafic suficient pentru a ajuta identificarea substanței cu semnificație culturală.

Este esențial ca această declarație să fie clară și condensată, exprimând simplu de ce locul este de valoare și fără a relista martorii fizici sau documentari.

4. RAPORTUL

4.1. Conținutul

Raportul va cuprinde materialul scris și grafic și va prezenta o cercetare a semnificației culturale și o declarație a semnificației culturale.

Pentru a evita un volum care nu este necesar se va include numai materialul direct relevant privind procesul de cercetare a semnificației culturale și privind declarația semnificației culturale.

A se vedea de asemenea Principiile Cartei Burra: Procedurile de întocmire a studiilor și rapoartelor.

4.2. Materialul scris

Textul ar trebui să fie clar prezentat și ușor de urmărit. În completarea cercetării și declarării semnificației culturale prezentată în 3.2, 3.3. și 3.4 ar trebui inclus:

- numele clientului;
- numele tuturor practicienilor angajați în vederea realizării misiunii;
- autorul raportului;
- data;
- sinteza sau rezumatul;

- obligativitățile misiunii, de exemplu: timpul, banii, expertiza;
- sursele (a se vedea 4.4.).

4.3. Materialul grafic

Materialul grafic poate include hărți, planuri, desene, diagrame, schițe, fotografii și tabele și ar trebui să fie bine reprodus în scopul interpretării lui.

Toate componentele prezentate în raport ar trebui identificate în materialul grafic. Asemenea componente ar trebui identificate și descrise într-o anexă.

Desene detaliate pot să nu fie necesare. Un grafic poate să ajute cel mai bine la atingerea scopului raportului.

Materialul grafic care nu servește unui scop precis nu ar trebui inclus.

4.4. Sursele

Toate sursele folosite în raport trebuie citate cu suficientă precizie pentru a permite altora să le localizeze. Este necesar să fie listate toate sursele consultate, chiar dacă nu au fost citate.

Toate sursele majore neconsultate dar care se crede a fi de folos pentru stabilirea semnificației culturale ar trebui listate.

Referitor la sursele documentare private, numele și adresa proprietarului ar trebui listate dar numai cu acordul acestuia.

4.5. Prezentare și adoptare

Raportul ar trebui prezentat și declarația privind semnificația culturală adoptată în concordanță cu Principiile Cartei Burra: Procedurile de întocmire a studiilor și rapoartelor.

POLITICA DE CONSERVARE

CAPITOLUL 3

Aceste principii care se referă la dezvoltarea politicii de conservare și strategiei de implementare a acestei politici, au fost adoptate de ICOMOS Australia la 25 mai 1985 și revizuite la 23 aprilie 1988. Acestea ar trebui citite în concordanță cu Carta Burra.

Conținut:

1. Prefață

1.1. *Motivația principiilor*1.1. *Intenția principiilor*1.2. *Semnificația culturală*1.3. *Necesitatea dezvoltării politicii de conservare*1.4. *Mijloacele necesare*

2. Scopul politicii de conservare

2.1. *Introducere*2.2. *Substanța și zona de protecție*2.3. *Funcțiunea*2.4. *Interpretarea*2.5. *Managementul*2.6. *Controlul intervențiilor fizice asupra substanței*2.7. *Obligativitățile de investigare*2.8. *Dezvoltări viitoare*2.9. *Adoptare și revizuire*

3. Dezvoltarea politicii de conservare

3.1. *Introducere*3.2. *Colectarea de informații:*3.2.1. *Substanța semnificativă*3.2.2. *Resursele și solicitările clientului, proprietarului și deținătorului;*3.2.3. *Alte solicitări și probleme;*3.2.4. *Starea substanței;*3.2.5. *Funcțiuni;*3.2.6. *Informații comparative;*3.2.7. *Informații nedisponibile.*3.3. *Cercetarea informațiilor*3.4. *Declararea politicii de conservare*3.5. *Consecințele politicii de conservare*

4. Implementarea politicii de conservare

5. Raportul

5.1. *Introducere*5.2. *Materialul scris*5.3. *Materialul grafic*5.4. *Sursele*

1. PREFAȚA

1.1. *Intenția principiilor*

Aceste principii au intenția de a clarifica natura muncii profesionale realizate în cadrul termenilor Cartei Burra. Ele recomandă o procedură metodică pentru dezvoltarea politicii de conservare a unui loc, pentru declarația de semnificație culturală și pentru strategia de implementare a acestei politici.

1.2. *Semnificația culturală*

Stabilirea semnificației culturale și pregătirea declarației de semnificație culturală sunt condiții esențiale pentru dezvoltarea unei politici de conservare (a se vedea Principiile Cartei Burra: Semnificația culturală).

1.3. *Necesitatea de dezvoltare a politicii de conservare*

Dezvoltarea politicii de conservare, formulată într-un raport conform definiției în secțiunea 5.0., este o condiție esențială pentru luarea deciziilor privind viitorul locului.

1.4. *Mijloacele necesare*

Conform Cartei Burra, studiul unui loc ar trebui să folosească toate disciplinele relevante. Mijloacele profesionale necesare unui asemenea studiu nu sunt cele obișnuite. Nu se poate admite că un singur practician va avea toate mijloacele necesare dezvoltării politicii de conservare și va pregăti raportul adecvat. Pe parcursul misiunii poate fi necesară consultarea altor profesioniști sau organizații.

2. SCOPUL POLITICII DE CONSERVARE

2.1. *Introducere*

Scopul politicii de conservare este de a enunța cum conservarea locului poate cel mai bine să fie realizată prin obiective de lungă și scurtă durată. Aceasta va fi specifică locului respectiv.

Politica de conservare va include problemele listate mai jos.

2.2. *Substanță și zonă de protecție*

Politica de conservare ar trebui să identifice cele mai adecvate moduri de îngrijire a substanței și zonei de protecție a locului reieșite din declarația de semnificație și din alte obligativități. O combinație specifică de acțiuni de conservare ar trebui identificată. Aceasta, ar putea sau nu, să implice modificări ale substanței.

2.3. Funcțiunea

Politica de conservare ar trebui să identifice o funcțiune sau o combinație de funcțiuni sau obligativități de folosire care sunt compatibile cu menținerea semnificației culturale a locului și care sunt fezabile.

2.4. Interpretări

Politica de conservare ar trebui să identifice modalități adecvate de a face înțelesă semnificația locului în concordanță cu menținerea acelei semnificații. Aceasta poate fi o combinație a tratamentului substanței, funcțiunii locului și folosinței materialului interpretativ introdus.

În anumite cazuri semnificația culturală și alte obligativități pot exclude introducerea unor asemenea funcțiuni și materiale.

2.5. Management

Politica de conservare ar trebui să identifice o structură managerială prin intermediul căreia politica de conservare să fie capabilă de a fi implementată. Ar trebui de asemenea să identifice:

- pe cei responsabili privind conservarea, deciziile manageriale și privind managementului de zi cu zi al locului;
- mecanismul prin care aceste decizii sunt luate și înregistrate;
- mijloacele prin care se asigură securitatea și întreținerea regulată a locului.

2.6. Controlul intervențiilor fizice în substanță

Politica de conservare ar trebui să includă măsuri de precauție în cadrul controlului intervențiilor fizice. Ea poate să:

- specifice intervențiile de neevitat;
- identifice impactul oricărei intervenții asupra semnificației culturale;
- specifice gradul și natura intervențiilor acceptabile pentru alte scopuri decât cele de conservare;
- specifice propunerile clare de cercetare;
- specifice cum propunerile de cercetare vor fi urmărite;
- îngrijească conservarea substanței și a conținutului semnificativ îndepărtat de loc;
- îngrijească analizele materialului;
- îngrijească diseminarea informațiilor rezultate;
- specifice tratamentul sitului când intervențiile sunt terminate.

2.7. Obligații de investigare

Politica de conservare ar trebui să identifice dificultățile sociale, religioase, legale sau alte dificultăți culturale care ar putea limita accesibilitatea sau investigarea locului.

2.8. Dezvoltare viitoare

Politica de conservare ar trebui să stabilească principiile pentru dezvoltările ulterioare ce vor surveni ca urmare a schimbării necesităților.

2.9. Adoptare și revizuire

Politica de conservare ar trebui să conțină măsuri de adoptare și revizuire.

3. DEZVOLTAREA POLITICII DE CONSERVARE

3.1. Introducere

Pentru dezvoltarea unei politici de conservare a locului este necesar a se cerceta toate informațiile relevante privind viitoarea îngrijire a locului și a substanței lui. Esențială acestei misiuni este declarația semnificației culturale.

Misiunea include un raport prezent în secțiunea 5.

Conținutul raportului ar trebui adaptat locului și limitărilor misiunii, dar în general va avea trei secțiuni:

- dezvoltarea politicii de conservare (a se vedea 3.2 și 3.3.);
- declarația privind semnificația culturală (a se vedea 3.4 și 3.5.);
- dezvoltarea unei strategii adecvate pentru implementarea politicii de conservare (a se vedea 4.0).

3.2. Colectarea de informații

Pentru a dezvolta politica de conservare, vor fi colectate suficiente informații relevante privind:

3.2.1. Substanța semnificativă

Stabilirea sau confirmarea naturii, mărimii și gradului de nemodificare a substanței semnificative incluzându-se conținutul ei (a se vedea Principiile Cartei Burra: Semnificația culturală).

3.2.2. Resursele și solicitările clientului, proprietarului și deținătorului. Se vor investiga necesitățile, aspirațiile, propunerile curente, finanțele disponibile etc., din punct de vedere al locului.

3.2.3. Alte solicitări și probleme

Se vor investiga alte solicitări și probleme posibile de a afecta viitorul locului și zonei lui de protecție incluzând:

- documente federale, statale sau locale, ordonanțe și documentații de urbanism;
- necesitățile comunității și aspirațiile acesteia.

3.2.4. Condiția substanței

Se va supraveghea substanța în suficientă măsură pentru a stabili cum starea ei fizică va afecta opțiunile de tratament al substanței.

3.2.5. Funcțiuni

Se vor colecta date privind funcțiunile astfel încât să se determine dacă aceste funcțiuni sunt fezabile sau, sunt sau nu, compatibile cu semnificația locului.

3.2.6. Informații comparative

Se vor colecta informații comparative despre conservarea locurilor similare (dacă se potrivesc).

3.2.7. Informații nedisponibile

Se vor identifica informațiile care au fost căutate și sunt nedisponibile și care ar putea fi absolut necesare pentru determinarea politicii de conservare sau pentru implementarea ei.

3.3. Cercetarea informațiilor

Informațiile culese mai sus ar trebui apoi cercetate în corelare cu obligațiile survenite din declarația semnificației culturale în scopul dezvoltării politicii de conservare.

În cursul cercetării ar putea fi necesară și colectarea altor informații.

3.4. Declarația privind semnificația culturală

Practicianul ar trebui să pregătească o declarație privind politica de conservare, care să se refere la fiecare idee listată în 2.0, cum ar fi:

- substanța și amplasamentul;
- funcțiunea;
- interpretarea;
- managementul;
- controlul intervențiilor asupra substanței;
- obligativitățile de investigare;
- dezvoltarea viitoare;
- adoptare și revizuire.

Declarația privind politica de conservare ar trebui să se refere la suficient material documentar și grafic pentru a putea explica problematica considerată.

3.5. Consecințele politicii de conservare

Practicianul ar trebui să rezolve maniera în care implementarea politicii de conservare va sau nu va:

- a) schimba locul inclusiv zona de protecție a acestuia;
- b) afecta semnificația lui;
- c) afecta localitatea și farmecul ei;
- d) afecta clientul, proprietarul și deținătorul;
- e) afecta alți implicați.

4. IMPLEMENTAREA POLITICII DE CONSERVARE

Urmărind pregătirea politicii de conservare, o strategie pentru implementarea ei ar trebui pregătită în urma consultărilor cu clientul. Strategia poate include informații despre:

- a) resursele financiare ce ar trebui folosite;
- b) personalul tehnic sau alt personal ce ar trebui folosit;
- c) etapele evenimentelor;
- d) programarea evenimentelor;
- e) structura de management.

Strategia ar trebui să permită implementarea politicii de conservare în condiții care sunt în permanență schimbare.

5. RAPORTUL

5.1. Introducere

Raportul este mijlocul prin care politica de conservare este exprimată și pe care se bazează acțiunea de conservare.

A se vedea de asemenea Principiile Cartei Burra: Procedee de întocmire a studiilor și rapoartelor.

5.2. Materialul scris

Materialul scris va include:

- a) declarația privind semnificația culturală;
- b) dezvoltarea politicii de conservare;
- c) strategia de implementare a politicii de conservare.

Ar trebui de asemenea să includă:

- a) numele clientului;
- b) numele tuturor practicienilor angajați în misiune, munca pe care aceștia o realizează și orice raport separat pe care aceștia îl fac;
- c) autorul raportului;
- d) data;
- e) sinteza sau rezumatul;
- f) obligativitățile misiunii cum ar fi: timpul, banii, expertiza;
- g) sursele.

5.3. Materialul grafic

Materialul grafic poate include hărți, planuri, desene, diagrame, schițe, fotografii și tabele bine reproduse.

Materialul care nu servește un scop anumit nu ar trebui inclus.

5.4. Sursele

Toate sursele folosite în raport trebuie citate cu suficientă precizie pentru a permite celorlalți de a le localiza.

Toate sursele de informații atât documentare cât și orale, consultate în timpul misiunii ar trebui listate, chiar dacă sau dovedit sau nu fructuoase.

Referitor la sursele private de documente, numele și adresa proprietarului ar trebui dată dar numai cu acordul acestuia.

5.5. Prezentare și adoptare

Raportul ar trebui prezentat iar declarația privind politica de conservare ar trebui adoptată în concordanță cu Principiile Cartei Burra: proceduri de realizare a studiilor și rapoartelor.

PROCEDURILE DE ÎNTOCMIRE A STUDIILOR ȘI RAPORTELOR

CAPITOLUL 4

Aceste principii privind pregătirea studiilor și rapoartelor profesionale au fost adoptate de ICOMOS Australia la 23 aprilie 1988. Acestea ar trebui citite în concordanță cu Carta Burra.

Conținut:

1. Prefață
2. Acordurile dintre client și practician;
3. Responsabilitatea privind conținutul raportului;
4. Raportul preliminar;
5. Acțiunea de urgență;
6. Acțiuni adiționale;
7. Recomandări privind investigațiile ulterioare;
8. Prezentare și comentarii;
9. Adoptarea și revizuirea raportului;
10. Martori ulteriori;
11. Accesibilitatea informației.

1. PREFAȚA

Aceste principii se referă la practica profesională de pregătire a studiilor și rapoartelor în termenii Cartei Burra.

Se atrage de asemenea atenția asupra necesității consultanței privind procedurile etice și legale stipulate în notele de practică emise de diferitele organisme profesionale.

2. ACORDURILE DINTRE CLIENT ȘI PRACTICIAN

Înainte de întocmirea unui studiu sau unui raport, clientul și practicianul trebuie să convină asupra:

- a) amplexării misiunii, de exemplu aceasta să includă până la pregătirea declarației de semnificație, până la pregătirea declarației de politică de conservare sau până la pregătirea strategiei de implementare;
- b) delimitarea locului;
- c) oricărui aspect ce necesită investigații intense;
- d) datelor de începere a misiunii de predare a raportului draft și a raportului final;
- e) onorariului și condițiilor pentru fiecare plată și cheltuielă;
- f) folosirii oricărui consultant sau subconsultant partener sau oricărui alt profesionist pentru expertize speciale;
- g) bazelor oricărei investigații ulterioare ce va fi cerută, de exemplu în cadrul termenilor art. 7 de mai jos sau secțiunii 3.3. din Principiile Cartei Burra: Politică de conservare;

- h) reprezentantului clientului față de care practicianul este responsabil pe parcursul misiunii;
- i) surselor, materialelor sau serviciilor care vor fi furnizate de client incluzându-se și studiile și rapoartele anterioare;
- j) oricărei solicitări privind forma sau multiplicarea raportului;
- k) numărului de copii ale raportului care vor fi furnizate pentru fiecare etapă;
- l) dreptului de autor și confidențialității;
- m) cum va fi citat autorul;
- n) condițiilor în care raportul poate fi publicat sau distribuit de client, de practician sau de către alții;
- o) procedurilor pentru fiecare prezentare solicitată a raportului;
- p) condițiilor de comentare a raportului și privind orice amendament ulterior;
- q) responsabilității pentru realizarea depozitului arhivei.

3. RESPONSABILITATEA

PENTRU CONȚINUTUL RAPORTULUI

Conținutul raportului este responsabilitatea practicianului. Raportul nu poate fi modificat fără acordul practicianului.

4. RAPORTUL PRELIMINAR

Este folosit pentru raport să fie prezentat clientului în prima formă pentru a fi siguri că este înțeles și pentru a putea introduce comentariile clientului.

5. ACȚIUNEA DE URGENȚĂ

Dacă practicianul crede că acțiunea de urgență poate fi necesară pentru îndepărtarea unei amenințări asupra substanței, de exemplu stabilitatea, securitatea, practicianul ar trebui imediat să sfătuiască clientul să solicite sfatul unui specialist.

6. ACȚIUNI ADIȚIONALE

Când devine clar că anumite aspecte ale misiunii vor necesita mai multe investigații sau mai multe expertize decât a fost admis prin buget sau prin termenii acordului, practicianul ar trebui să-și avertizeze clientul imediat.

7. RECOMANDĂRI

PENTRU INVESTIGAȚII ULTERIOARE

Privitor la aspectele nerezolvate ale semnificației culturale, politicii de conservare sau ale strategiei de implementare a politicii de conservare, recomandările

pentru investigații ulterioare ar trebui făcute numai acolo unde:

- a) clientul a fost informat de necesitatea unor asemenea investigații la etapa adecvată, acestea fiind imposibil de realizat în bugetul și în timpul stabilit prin misiune;
- b) informații ulterioare sunt anticipate ca rezultat al intervențiilor asupra substanței; rezultat care nu ar fi lizibil în cadrul etapei respective ci va deveni lizibil în viitor.

Asemenea recomandări ar trebui să indice ce aspecte ale semnificației culturale, politicii de conservare sau de implementare pot fi relevate prin studii asemănătoare.

8. PREZENTARE ȘI COMENTARE

Raportul oricărui proiect de interes public ar trebui prezentat pentru ca organismele interesate și publicul să îl poată comenta și un timp rezonabil ar trebui permis pentru receptarea și studierea explicațiilor. Unde prezentarea publică nu este la îndemână, comentariile

vor trebui cerute personalităților organizațiilor sau specialiștilor.

9. ADOPTAREA ȘI REVIZUIREA RAPORTULUI

Recomandările ar trebui făcute pentru adoptarea formală a raportului și pentru oricare dintre revizuirile ulterioare.

10. MARTORI ULTERIORI

Dacă după completarea raportului apar martori ulteriori, de exemplu la intervenția asupra substanței sau în urma informațiilor din alte surse, este de dorit pentru acești martori să fie specificați practicianului astfel încât, în caz de necesitate, raportul să fie modificat.

11. ACCESUL LA INFORMAȚII

Tot materialul referitor la semnificația culturală ar trebui pus la dispoziția publicului pentru creșterea nivelului de cunoștințe. Publicarea de către client sau de către practician ar trebui încurajată.